

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 131/07-42

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 23. augusta 2007 predbežne prerokoval sťažnosť J. B., D., ktorou namietal porušenie svojho práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava I v konaniach vedených pod sp. zn. E 466/95 a sp. zn. 22 Ct 6/03, postupom Okresného súdu Bratislava II v konaní vedenom pod sp. zn. 10 C 264/96, Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 16 Co 59/02 a Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Cdo 202/05, postupom Okresného súdu Bratislava II v konaní vedenom pod sp. zn. 10 C 129/03 (v spojení s konaním vedeným v tej istej veci Okresným súdom Bratislava I a Okresným súdom Bratislava III pod sp. zn. 7 C 47/03), postupom Okresného súdu Žilina v konaní vedenom pod sp. zn. 9 C 1993/98 a postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 18 S 86/02, a takto

rozhodol:

Sťažnosť J. B. odmieta.

Odôvodnenie:

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 16. júla 2004 doručená sťažnosť J. B. (ďalej len „sťažovateľ“), doplnená podaniami doručenými ústavnému súdu 18. marca 2005, 20. februára 2006, 13. marca 2006 a 27. marca 2006, vo veci namietaného porušenia jeho práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava I v konaniach vedených pod sp. zn. E 466/95 a sp. zn. 22 Ct 6/03, postupmi Okresného súdu Bratislava II v konaní vedenom pod sp. zn. 10 C 264/96, Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 16 Co 59/02 a Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Cdo 202/05, postupom Okresného súdu Bratislava II v konaní vedenom pod sp. zn. 10 C 129/03 (v spojení s konaním vedeným v tej istej veci Okresným súdom Bratislava I a Okresným súdom Bratislava III pod sp. zn. 7 C 47/03), postupom Okresného súdu Žilina v konaní vedenom pod sp. zn. 9 C 1993/98 a postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 18 S 86/02.

Zo sťažnosti, jej doplnení a z pripojených príloh vyplýva nasledovný skutkový stav:

1. Sťažovateľ 27. septembra 1991 podal Obvodnému súdu Bratislava I (ďalej len „obvodný súd“) žalobu proti Ministerstvu vnútra Slovenskej republiky vo veci *„nepridelenia mu pracovného miesta na základe zákona o mimosúdnych rehabilitáciách“*, ktorá bola vedená pod sp. zn. 16 C 197/1991. Vo veci bolo rozhodnuté v prospech sťažovateľa rozsudkom obvodného súdu, ktorý bol potvrdený rozsudkom Mestského súdu v Bratislave č. k. 12 Co 411/94-102 z 18. mája 1995. Na základe tohto rozsudku sa sťažovateľ (v procesnom postavení oprávneného) návrhom z 18. septembra 1995 domáhal na obvodnom súde (t. č. Okresný súd Bratislava I) nariadenia výkonu rozhodnutia

jeho zaradením do pracovného procesu. Konanie je vedené pod sp. zn. E 466/95 a podľa tvrdenia sťažovateľa pretrvávajú v ňom prietahy spôsobené postupom okresného súdu.

2. Sťažovateľ 23. júna 2003 podal Okresnému súdu Bratislava I žalobu o náhradu škody proti Fakultnej nemocnici B. Podľa jeho tvrdenia aj v tejto veci pretrvávajú súdne prietahy. Vec je vedená pod sp. zn. 22 Ct 6/03.

3. V pracovnoprávnej veci vedenej Okresným súdom Bratislava II pod sp. zn. 10 C 264/96 rozhodol Okresný súd Bratislava II „*zamietavým rozsudkom až 27. marca 2001*“ a Krajský súd v Bratislave 6. novembra 2003 „*potvrdil rozsudok Okresného súdu Bratislava II*“. Sťažovateľ podal v tejto veci dovolanie najvyššiemu súdu a mimoriadne dovolanie Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky. Podľa tvrdenia sťažovateľa sa súdne konania „... *tiahnu ... už viac ako osem rokov, čo prezentuje evidentné prietahy v nich...*“

4. Sťažovateľ podal 23. júna 1999 Okresnému súdu Bratislava I žalobu proti Vydavateľstvu M. – J. V., B. Podľa jeho tvrdenia „*Prvé pojednávanie v tejto veci sa uskutočnilo až 26. októbra 2004 na Okresnom súde Bratislava II, 10 C 129/03-63, na ktorom bol vynesенý rozsudok v môj prospech. Rozsudok nadobudol právoplatnosť 20. januára 2005, ale žalovaná mi neuhradila 210 000 Sk s príslušenstvom, čiže bude pokračovať v tejto veci exekučné konanie.*“

Sťažovateľ 11. mája 2005 požiadal Okresný súd Bratislava II o výkon rozhodnutia. Vec je vedená pod sp. zn. 29 E 1039/05 a do dňa doplňujúceho podania sťažovateľa ústavnému súdu 27. marca 2006 ešte nebola skončená.

5. Sťažovateľ 27. októbra 1998 podal Okresnému súdu Žilina žalobu vo veci neplatného zrušenia pracovného pomeru. Vec je vedená pod sp. zn. 9 C 1193/98. Podľa jeho tvrdenia do dňa podania sťažnosti ústavnému súdu „*Okresný súd v Žiline ... rozsudok vo veci nevyniesol...*“.

6. Sťažovateľ 25. júna 2002 podal krajskému súdu návrh „*vo veci nesprávneho určenia výšky starobného dôchodku*“. Krajský súd vo veci rozhodol 27. októbra 2004, proti jeho rozhodnutiu podal sťažovateľ 28. februára 2005 odvolanie. Vec je vedená pod sp. zn. 18 S 86/02.

Podľa tvrdenia sťažovateľa „*Vzhľadom na časové rozpätie sú tu evidentné prieťahy v súdnom konaní, keďže ani po štyroch rokoch odo dňa vzniku môjho nároku na starobný dôchodok, čiže od 16. 4. 2001 nie je známa mne nie je známa výška (správna) vymeraného starobného dôchodku.*“

V rámci prípravy predbežného prerokovania sťažnosti ústavný súd na krajskom súde zistil, že najvyšší súd rozhodnutím z 28. júna 2006 potvrdil prvostupňový rozsudok z 27. októbra 2004, ktorý nadobudol právoplatnosť 20. septembra 2006.

7. Aj keď sťažovateľ v koncentrovanej forme neuviedol, čoho sa domáha (petit návrhu), z obsahu sťažnosti vyplýva, že v označených konaniach namieta porušenie svojho základného práva na prejednanie vecí v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 dohovoru, žiada urýchliť konanie v týchto veciach („*dožadujem sa konečného usporiadania vecí ... domáham sa vykonania nápravy a rozhodnutia ... domáham sa ..., aby sa konať konečne začalo ... domáham sa nápravy vecí nariadením urýchleného súdneho konania ...*“) a žiada priznať primerané finančné zadosťučinenie za prieťahy v konaní vo veci uvedenej pod č. 1 - 400 000 Sk, pod č. 2 - 50 000 Sk, pod č. 3 - 300 000 Sk, pod č. 4 - 300 000 Sk, pod č. 5 - 300 000 Sk a vo veci uvedenej pod č. 6 - 100 000 Sk.

II.

Sťažovateľ podal ústavnému súdu v období po doručení posudzovanej sťažnosti (t. j. po 16. júli 2004) viacero podaní týkajúcich sa tých istých vecí, ktoré sú predmetom tejto sťažnosti.

1. Sťažovateľ 11. septembra 2006 doručil ústavnému súdu sťažnosť, ktorou namietal porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. E 466/95. Sťažovateľ v tejto súvislosti žiadal, aby ústavný súd deklaroval porušenie jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy Okresným súdom Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. E 466/95 a priznal mu primerané finančné zadost'učinenie v sume 1 000 000 Sk.

Ústavný súd po predbežnom prerokovaní sťažnosť 4. januára 2007 uznesením č. k. III. ÚS 5/07-9 ako zjavne neopodstatnenú odmietol, a to z dôvodov uvedených v odôvodnení predmetného uznesenia.

2. Sťažovateľ 22. septembra 2006 doručil ústavnému súdu sťažnosť, ktorou namietal porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov (čl. 48 ods. 2 ústavy) postupom Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 22 Ct 6/03.

Ústavný súd jeho sťažnosť uznesením z 31. októbra 2006 č. k. II. ÚS 359/06-12 prijal na ďalšie konanie.

3. Sťažovateľ doručil 21. decembra 2005 ústavnému súdu sťažnosť, ktorou namietal porušenie svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru konaním a rozsudkom Okresného súdu Bratislava II vo veci vedenej pod sp. zn. 10 C 264/96 v spojení s odvolacím konaním vedeným krajským súdom pod sp. zn. 16 Co 59/02.

Sťažnosť bola odmietnutá uznesením ústavného súdu z 10. mája 2006 č. k. III. ÚS 122/06-12 ako podaná oneskorene. V rámci prípravy predbežného prerokovania sťažnosti ústavný súd zistil, že rozsudok Okresného súdu Bratislava II v spojení s rozhodnutím odvolacieho súdu nadobudol právoplatnosť 17. decembra 2003. Dovolanie sťažovateľa najvyšší súd uznesením z 15. septembra 2005 č. k. 4 Cdo 2002/05 odmietol.

4. O sťažovateľovej sťažnosti doručenej ústavnému súdu 14. decembra 2005 namietajúcej porušenie jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom Okresného súdu Žilina v konaní vedenom pod sp. zn. 9 C 1993/98 ústavný súd nálezom z 23. augusta 2006 č. k. II. ÚS 89/06-37 vyslovil, že sťažovateľom označené základné práva porušené boli.

III.

Ústavný súd sťažnosť predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí podľa § 25 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“). Skúmal pritom, či má na jej prerokovanie právomoc, či má náležitosti predpísané v § 20 a § 50 zákona o ústavnom súde, či nie je neprípustná, podaná niekým zjavne neoprávneným alebo oneskorene, ako aj to, či nie je zjavne neopodstatnená.

V súvislosti so sťažovateľom namietanými porušeniami práv (právo na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 dohovoru) ústavný súd predovšetkým konštatuje, že čl. 13 dohovoru sťažovateľ po obsahovej stránke bližšie neoznačil, pričom obsah tohto práva nemožno nijako vyvodit' ani z obsahu samotnej sťažnosti (čl. 13 dohovoru pojednáva o práve na účinný opravný prostriedok, pozn.). Preto sa ústavný súd namietaným porušením čl. 13 dohovoru nezaoberal.

Ústavný súd ďalej konštatuje, že v súvislosti so vzťahom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy k právu na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru naďalej platí, že pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy si ústavný súd osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) vo vzťahu k právu na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1

dohovoru, t. j. v obsahu týchto práv podľa názoru ústavného súdu nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. I. ÚS 28/01).

A.

Podľa ustanovenia § 24 zákona o ústavnom súde návrh nie je prípustný, ak

- a) sa týka veci, o ktorej ústavný súd už rozhodol, okrem prípadov, v ktorých sa rozhodovalo len o podmienkach konania, ak v ďalšom návrhu už podmienky konania boli splnené,
- b) ústavný súd v tej istej veci koná...

K časti sťažnosti uvedenej v bode 1 v I. časti odôvodnenia

Sťažnosť sťažovateľa v časti namietajúcej porušenie jeho práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa (čl. 6 ods. 1 dohovoru) v konaní vedenom Okresným súdom Bratislava I pod sp. zn. E 466/95 (pozri bod 1v I. časti odôvodnenia) ústavný súd odmieta podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej neprípustnosti [§ 24 písm. a) zákona o ústavnom súde]. O následnej sťažnosti sťažovateľa v predmetnej veci doručenej ústavnému súdu 11. septembra 2006 ústavný súd rozhodol už uznesením č. k. III. ÚS 5/07-9 zo 4. januára 2007 tak, že ju ako zjavne neopodstatnenú odmietol (pozri bod 1 v II. časti odôvodnenia).

K časti sťažnosti uvedenej v bode 2 v I. časti odôvodnenia

Sťažnosť sťažovateľa v časti namietajúcej porušenie označeného základného práva postupom Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 22 Ct 6/03 (pozri bod 2 v I. časti odôvodnenia) ústavný súd odmieta podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej neprípustnosti [§ 24 písm. b) zákona o ústavnom súde]. Následnú sťažnosť v predmetnej veci doručenú ústavnému súdu 21. decembra 2005 prijal ústavný súd uznesením č. k. II. ÚS 359/06-12 z 31. októbra 2006 na ďalšie konanie (pozri bod 2 v II. časti odôvodnenia).

K časti sťažnosti uvedenej v bode 5 v I. časti odôvodnenia

Sťažnosť sťažovateľa v časti namietajúcej porušenie označeného základného práva postupom Okresného súdu Žilina v konaní vedenom pod sp. zn. 9 C 1993/98 (pozri bod 5 v I. časti odôvodnenia) ústavný súd odmieta podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej neprípustnosti [§ 24 písm. a) zákona o ústavnom súde]. O následnej sťažnosti sťažovateľa v predmetnej veci doručenej ústavnému súdu 14. decembra 2005 rozhodol ústavný súd nálezom č. k. II. ÚS 89/06-37 z 23. augusta 2006, ktorým vyslovil, že sťažovateľom označené právo bolo postupom Okresného súdu Žilina porušené.

B.

K časti sťažnosti uvedenej v bode 3 v I. časti odôvodnenia

Podľa ustanovenia § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde možno sťažnosť podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Ústavný súd v rozhodnutí I. ÚS 22/02 uvádza, že sťažnosť podľa čl. 127 ústavy nemožno považovať za časovo neobmedzený právny prostriedok ochrany ústavnosti. Jednou zo zákonných podmienok pre prijatie sťažnosti podľa čl. 127 ústavy na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde, teda v lehote dvoch mesiacov od kvalifikovanej právnej skutočnosti.

V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu „ústavná sťažnosť, ktorá bola podaná ústavnému súdu po uplynutí lehoty upravenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde, nespĺňa jednu z kogentne ustanovených podmienok pre prijatie ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie (citované ustanovenie neumožňuje odpustiť ani predĺžiť lehotu na podanie ústavnej sťažnosti)“ - rozhodnutie I. ÚS 38/98.

Vo veci vedenej Okresným súdom Bratislava II pod sp. zn. 10 C 264/96 (pozri bod 3 v I. časti odôvodnenia) nadobudol rozsudok Okresného súdu Bratislava II z 27. marca 2002 v spojení s rozhodnutím odvolacieho súdu č. k. 16 Co 59/02 zo 6. novembra 2003 právoplatnosť 17. decembra 2003 (pozri tiež bod 3 v II. časti odôvodnenia). Keďže sťažnosť v predmetnej veci bola doručená ústavnému súdu až 16. júla 2004, teda po uplynutí zákonom stanovenej dvojmesačnej lehoty, ústavný súd v tejto časti sťažnosť sťažovateľa podľa § 25 ods. 2 v spojení s § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde odmietol ako oneskorene podanú.

Pokiaľ sťažovateľ podanou sťažnosťou namietal aj prietahy v konaní najvyššieho súdu, ktorý rozhodoval o dovolaní sťažovateľa v predmetnej veci, ústavný súd prietah v konaní najvyššieho súdu nezistil. Najvyšší súd rozhodol 25. septembra 2005, pričom ešte 4. marca 2005 sa vec nachádzala (pred jej doručením dovolaciemu súdu na ďalšie konanie) na krajskom súde, ktorý rozhodoval o odvolaní proti uzneseniu Okresného súdu Bratislava II, ktorý ustanovil sťažovateľovi advokáta pre účely dovolacieho konania. Uvedené vyplynulo z oznámenia poverenej predsedníčky Okresného súdu Bratislava II z 29. marca 2005 (sp. zn. Spr. 3255/05). Pre postup najvyššieho súdu sú použiteľné aj závery uvedené v bode C tohto rozhodnutia.

Ústavný súd v danej veci zároveň konštatuje, že dovolanie sťažovateľa bolo odmietnuté pre jeho neprípustnosť, t. j. uvedenú fázu konania pred všeobecnými súdmi ani nie je možné zohľadniť v prospech sťažovateľa, pretože podaním dovolania sa nanovo otvára priestor pre posúdenie prípadných prietahov pred okresným a krajským súdom, proti ktorým by inak prietahy už namietat' nemohol pre nedodržanie lehôt uvedených v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde (k takýmto záverom dospel ústavný súd už v konaní III. ÚS 122/06).

C.

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody,

ktoré označil sťažovateľ, a to pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú možno preto považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie (III. ÚS 199/02, I. ÚS 140/03).

Ústavný súd vo svojej rozhodovacej činnosti konštantne vychádza z názoru, že účelom práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia štátneho orgánu (napr. III. ÚS 111/04, III. ÚS 11/05, III. ÚS 81/05).

Z judikatúry ústavného súdu ďalej vyplýva, že nie každý zistený prietah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (III. ÚS 199/02, I. ÚS 38/04).

V prípade, keď ústavný súd zistí, že postup všeobecného súdu sa nevyznačoval takými významnými prietahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako „zbytočné prietahy“ v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy, nevysloví porušenie základného práva zaručeného v tomto článku (III. ÚS 30/03) alebo sťažnosť odmietne ako zjavne neopodstatnenú (III. ÚS 199/02, I. ÚS 197/03).

K časti sťažnosti uvedenej v bode 6 a 4 v I. časti odôvodnenia

Predmetom sťažnosti je aj namietané porušenie práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorého sa mali dopustiť Okresný súd Bratislava II v konaní vedenom pod sp. zn. 10 C 129/03 a krajský súd v konaní vedenom pod sp. zn. 18 S 86/02.

Podľa názoru ústavného súdu nemožno na základe skutočností uvedených v tejto časti sťažnosti považovať postup Okresného súdu Bratislava II a aj krajského súdu

v posudzovaných konaniach za taký, ktorý by bolo možné kvalifikovať ako „zbytočné prietahy v konaní“ v zmysle citovaného článku ústavy.

1. Sťažovateľ namietal porušenie v sťažnosti označeného práva postupom krajského súdu v jeho dôchodkovej veci vedenej pod sp. zn. 18 S 86/02 (pozri bližšie bod 6 v I. časti odôvodnenia).

Na výzvu ústavného súdu z 13. marca 2005 sa k predmetu veci vyjadril krajský súd, ktorý v podaní sp. zn. Spr. 3320/2005 z 8. apríla 2005 uviedol všetky procesné úkony vykonané súdom a účastníkmi konania od podania návrhu na začatie konania až dosiaľ:

„Dňa 7. 5. 2002 bol tunajšiemu súdu doručený návrh sťažovateľa na preskúmanie rozhodnutia správneho orgánu – S. B. - ústredie, vo veci stanovenia výšky starobného dôchodku. Vec bola v zmysle platného Rozvrhu práce na príslušný kalendárny rok pridelená zákonnému sudcovi JUDr. V. pod sp. zn. 18 S 86/02. Na základe pokynu sudcu zo dňa 9. 5. 2002 bol návrh sťažovateľa zaslaný na vyjadrenie odporcovi. Dňa 22. 7. 2002 odporca oznámil súdu, že vzhľadom na vykonané zisťovanie a preukázanie skutočností rozhodných pre výšku starobného dôchodku (dodatočne preukázaná doba zamestnania), znova rozhoduje o výške starobného dôchodku a vo veci bude vydané zmenové rozhodnutie (ide o nové rozhodnutie, ktoré vzhľadom na nové skutočnosti mení pôvodné rozhodnutie, ktoré je predmetom preskúmania), pričom následne po jeho vydaní, obratom zašlú súdu aj vyjadrenie k návrhu sťažovateľa. Dňa 29. 7. 2002 sťažovateľ doručil súdu podanie, ktorým doplnil svoj pôvodný návrh zo dňa 7. 5. 2002. Dňa 26. 8. 2002 odporca zaslal súdu vyjadrenie, v ktorom požiadal súd o nevytyčovanie termínu pojednávania a o poskytnutie lehoty na vydanie zmenového rozhodnutia, nakoľko sa stále zisťuje chýbajúca doba zamestnania. Dňa 23. 10. 2002 konajúci sudca zaslal odporcovi urgenciu na zaslanie zmenového rozhodnutia, prípadne vyjadrenia vo veci, nakoľko uplynula lehota na jeho predloženie. Dňa 7. 11. 2002 odporca zaslal súdu vyjadrenie k prejednávanej veci spolu s rozhodnutím, ktorým bola upravená výška priznaného dôchodku sťažovateľa. Na výzvu súdu zo dňa 11. 12. 2002, sťažovateľ doručil súdu dňa 9. 1. 2003 vyjadrenie (doplnené podaním doručeným súdu dňa 10. 1. 2003), v ktorom oznámil, že naďalej nesúhlasí s výškou priznaného dôchodku a trvá na preskúmaní rozhodnutia odporcu. Predmetné vyjadrenie

súd dňa 13. 1. 2003 zaslal odporcovi. Odporca, podaním doručeným súdu dňa 7. 2. 2003, oznámil, že prešetrí skutočnosti uvádzané sťažovateľom v jeho vyjadrení, a následne o výsledku prešetrenia bude súd bezodkladne informovať. Dňa 27. 1. 2003 sťažovateľ doručil súdu podanie, v ktorom navrhol súdu spojiť predmetné konanie s konaním o odvolaní proti rozhodnutiu Okresného súdu Bratislava II vo veci určenia neplatnosti rozviazania pracovného pomeru z organizačných dôvodov vedenom na prvostupňovom súde pod sp. zn. 10 C 264/96. Dňa 7. 3. 2003 odporca oznámil súdu, že sa pridržiava svojich predchádzajúcich písomných podaní, pričom uviedol, že ak sťažovateľ predloží hodnoverný doklad o chýbajúcej dobe zamestnania, nanovo rozhodne o výške jeho starobného dôchodku. Následne súd nariadil vo veci termín pojednávania na deň 2. 4. 2003, ktoré bolo odročené za účelom doplnenia dokladov ohľadne chýbajúcej doby zamestnania zo strany sťažovateľa, došetrenia skončenia pracovného pomeru sťažovateľa ako aj vykonania dopytu na organizáciu, kde mal sťažovateľ pracovať v období od 9. 9. 1998 do 31. 1. 1999. Následne sa súd viackrát obrátil so svojimi žiadosťami (zo dňa 26. 3. 2003, 28. 5. 2003) na údajného bývalého zamestnávateľa sťažovateľa, za účelom zistenia, či v období od 9. 9. 1998 do 31. 1. 1999 sťažovateľ pre neho pracoval. Dňa 17. 6. 2003 zaslala spoločnosť súdu oznámenie, v ktorom uviedla, že sťažovateľ v uvedenom období nebol voči spoločnosti v pracovnoprávnom vzťahu. Dňa 21. 7. 2003 odporca zaslal súdu v predmetnej právnej veci ďalšie vyjadrenie, ktoré súd následne zaslal na vyjadrenie sťažovateľovi. Sťažovateľ na vyjadrenie reagoval podaním doručeným súdu dňa 5. 8. 2003. Ďalšie vyjadrenia účastníkov konania boli súdu doručené v dňoch 10. 10. 2003 - vyjadrenie odporcu, 20. 10. 2003 - vyjadrenie sťažovateľa, 1. 12. 2003 - vyjadrenie odporcu, 13. 1. 2004 - vyjadrenie sťažovateľa, 29. 1. 2004 - vyjadrenie odporcu, 17. 9. 2004 - vyjadrenie sťažovateľa. Súd pojednávanie nariadené na deň 22. 9. 2004 odročil na termín 27. 10. 2004 s tým, že sťažovateľ doručí súdu v lehote 14 dní písomné vyjadrenie o tom, kde bol zamestnaný v obdobiach, ktoré odporca nehodnotil ako dobu zamestnania a pripojil dôkazy o existencii týchto dôb zamestnania, dňa 22. 10. 2004 sťažovateľ doručil súdom požadované dôkazy. Na pojednávaní konanom dňa 27. 10. 2004 súd vyhlásil rozsudok, ktorým napadnuté rozhodnutie odporcu potvrdil. Dňa 15. 12. 2004 sudca požiadal predsedu súdu o predĺženie lehoty na písomné vypracovanie rozhodnutia do 15. 1. 2005. Žiadosti sudcu bolo vyhovené.

Rozhodnutie bolo sťažovateľovi doručené dňa 9. 2. 2005 a odporcovi dňa 8. 2. 2005. Dňa 1. 3. 2005 sťažovateľ požiadal o oslobodenie od súdnych poplatkov a o ustanovenie právneho zástupcu z radov advokátov. Zároveň v ten istý deň bolo súdu doručené aj odvolanie sťažovateľa proti rozsudku tunajšieho súdu zo dňa 27. 10. 2004. Uznesením zo dňa 2. 3. 2005 súd žiadosť sťažovateľa na ustanovenie zástupcu z radov advokátov zamietol. Pred doručením predmetného uznesenia sťažovateľovi, tento dňa 2. 3. 2005 opätovne požiadal súd o oslobodenie od súdnych poplatkov a ustanovenie právneho zástupcu z radov advokátov. Dňa 23. 3. 2005 bolo tunajšiemu súdu doručené odvolanie sťažovateľa proti uzneseniu, ktorým tunajší súd zamietol návrh sťažovateľa na ustanovenie zástupcu z radov advokátov. Dňa 24. 3. 2005 bolo súdu doručené vyjadrenie odporcu k odvolaniu sťažovateľa voči rozsudku zo dňa 27. 10. 2004. Na základe pokynu sudcu zo dňa 30. 3. 2005 bol rovnopis vyjadrenia odporcu zaslaný sťažovateľovi a bol daný pokyn na predloženie veci na rozhodnutie Najvyššiemu súdu SR.“

Vychádzajúc z dĺžky konania v predmetnej veci od jej nápadu (25. júna 2002) do vyhlásenia prvostupňového rozsudku (27. októbra 2004), t. j. dva roky a štyri mesiace s prihliadnutím na dĺžku odvolacieho konania (pozri bod 6 v I. časti odôvodnenia) a nadobudnutia právoplatnosti rozsudku krajského súdu 20. septembra 2006 (hoci sťažovateľ namietal v sťažnosti len postup v konaní pred krajským súdom), ako aj vzhľadom na procesné úkony vo veci konajúceho krajského súdu ústavný súd konštatuje, že s ohľadom na uvedené skutočnosti neprichádza do úvahy, aby ústavný súd postup krajského súdu v predmetnom konaní kvalifikoval ako porušenie označeného práva sťažovateľa.

Z uvedeného dôvodu ústavný súd podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde túto časť sťažnosti odmietol pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

2. Sťažovateľ namietal tiež porušenie v sťažnosti označeného práva postupom Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C 47/03, Okresného súdu Bratislava III v tej istej právnej veci (neuviedol sp. zn., pozn.) a Okresného súdu Bratislava II v konaní vedenom pod sp. zn. 10 C 129/03.

2.1 V rámci prípravy predbežného prerokovania sťažnosti ústavný súd zistil, že predmetná vec vedená Okresným súdom Bratislava II pod sp. zn. 10 C 129/03 bola na tento súd postúpená 19. septembra 2003 z Okresného súdu Bratislava III. Okresný súd vo veci meritórne rozhodol rozsudkom z 26. októbra 2004, ktorý nadobudol právoplatnosť 20. januára 2005 (pozri bližšie bod 4 v I. časti odôvodnenia). Z uvedeného vyplýva, že konanie v predmetnej veci vedené okresným súdom do jej meritórneho rozhodnutia trvalo 13 mesiacov. Podľa názoru ústavného súdu nie je predpoklad, že by v prípade eventuálneho prijatie sťažnosti v tejto jej časti na ďalšie konanie prinieslo zistenie takých skutočností, ktoré by odôvodňovali postup tohto okresného súdu kvalifikovať ako „zbytočné priťahy“ v zmysle čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Z uvedeného dôvodu ústavný súd podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol sťažnosť v tejto jej časti ako zjavne neopodstatnenú.

2.2 Ústavný súd ďalej zistil, že posudzovaná vec bola z Okresného súdu Bratislava I, kde bola vedená pod sp. zn. 7 C 47/03, postúpená Okresnému súdu Bratislava III (kde bola vedená pod tou istou spisovou značkou) dňa 12. marca 2003.

Keďže sťažnosť sťažovateľa z 13. júla 2004 bola doručená ústavnému súdu 16. júla 2004, je zrejmé, že v časti smerujúcej proti postupu Okresného súdu Bratislava I a Okresného súdu Bratislava III bola podaná po uplynutí zákonom stanovenej dvojmesačnej lehoty (§ 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde).

Z uvedeného dôvodu ústavný súd podľa § 25 ods. 2 v spojení s § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde sťažnosť v tejto jej časti odmietol ako oneskorene podanú.

3. Vzhľadom na skutočnosti uvedené v I. až III. časti odôvodnenia ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

4. Keďže sťažnosť bola odmietnutá ako celok, bolo už bez právneho významu zaoberať sa ďalšími požiadavkami sťažovateľa uvedenými v sťažnosti.

Poučenie: Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 23. augusta 2007